

عنوان مقاله:

خودسازماندهی در تالاب هورالعظیم / هورالهویزه با تاکید بر اکولوژی سیمای سرزمین

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های جغرافیای طبیعی، دوره 41، شماره 70 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سحر مختاری
هادی سلطانی فرد
احمد رضا یآوری

خلاصه مقاله:

تالاب هورالعظیم / هورالهویزه یکی از مهمترین پناهگاه های حیات وحش و اکوسیستم های آبی مشترک بین کشور ایران (جنوب غرب) و کشور عراق و بخشی از تالاب های بزرگ بین النهرین است که تغییرات مختلف در دو دهه اخیر تأثیرات مهمی بر ساختار و کارکرد این مجموعه گذاشته است. مساحت این تالاب در فاصله زمانی حدود ۲۰ سال (۱۳۴۵-۱۳۶۷) بین ۵۶۰۰۰۰ تا ۴۵۰۰۰۰ هکتار گزارش شده است (UNEP, ۲۰۰۱). به دلایل مختلف به مرور زمان بخش وسیعی از آن خشک شده و در سال ۱۹۹۱ وسعتی معادل ۳۱۰۰۰۰ هکتار داشته است. روند تحولات هور بر اساس تغییرات در عناصر ساختاری تعریف شده در ۳ مقیاس (لکه، پهنه همگن و کل سیمای سرزمین) و در دو دوره زمانی ۱۹۹۱ و ۲۰۰۲ به کمک متریک ها مورد ارزیابی قرار گرفته است. نتایج نشان می دهد که روند تغییرات مشابه (خرد شدن و ...) به تفکیک مکان، متفاوت و در برخی پهنه ها شدیدتر است. بخش مهمی از این تغییرات بیشتر به علت فعالیت های توسعه ضمن نادیده گرفتن تأثیرات پایین دست آنان در مقیاس کل سیمای سرزمین است، که کلیه کشورهای مرتبط در بروز عوارض و تأثیرات توسعه سهیم اند و از این رو انجام اقدامات اصلاحی به منظور جلوگیری از روند تخریب تالاب هورالعظیم مستلزم اقدامات مشترک دو یا چندجانبه و در برخی موارد با قبول مسئولیت یک کشور اولویت می یابد.

کلمات کلیدی:

تالاب هورالعظیم / هورالهویزه، تصاویر ماهواره ای، تغییرات، خودسازماندهی، سیمای سرزمین، متریک.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1766377>

